

Když se princ Siddhartha stal Buddhou, pak samozřejmě, k němu přišlo hodně lidí a chtěli s ním zůstat jako místní žáci. Mniši. Ano, a jeho kmotra se s ním taky chtěla stát jeptiškou. V té době, být jeptiškou, nebylo moc v módě. Nikdo se ještě nestal jeptiškou. V té době žebrali jen mniši, muži. O ženách byste neslyšeli. Když jeho matka... Vlastně to byla jeho kmotra, protože jeho matka, biologická matka, zemřela, když se narodil, vzpomínáte? Proto se o něho starala sestra jeho matky, dokud nedospěl. Takže je vlastně taky jako matka. Nicméně tedy, jeho kmotra se taky chtěla stát jeptiškou s ním a Buddha věděl, že to bude velmi těžké, protože to byla královna matka a byla jeho matkou po všechny ta léta, dokud nedospěl. Samozřejmě, víte, často říkala: „Nedělej to, nedělej tamto,“ jako všechny matky, víte? „Vyčisti si zuby.“ „Umyl sis ruce?“ „Sněž tu brokolici. Ne, sněž ji!“ „Špenát je pro tebe dobrý!“

Víte? To všechno. Stejně tedy, měl obavy, že kromě toho, že ho možná bude sekýrovat a bude ho brát na lehkou váhu, podceňovat jeho slova, mohla by taky nemít ve vážnosti společenství mnichů. „Já jsem matka Buddha.“ Víte, co myslím? I když nechce, nemůže si možná pomoci mít nějaký postoj. Proto jí Buddha vytvořil mnoho pravidel, například, „Od teď, pokud tě odsouhlasí mniškou, když uvidíš nějakého mnicha budeš se mu muset uklonit.“ Samozřejmě, když se bude klanět mnichům, bude muset mít taky respekt k Buddhovi. Není to o respektu k němu, co mu dělá starosti. Má obavy z toho, že kdyby měla dál tento královský postoj ve společenství mnichů, možná by si vytvořila karmu (odplatu) a taky by popletla všechny mnichy. Protože byla stará, příliš stará na to, aby se změnila, víte? Slyšela jsem to v některých čínských řádech, v chrámu nebo možná v řádu, že by nepřijali nikoho nad 30 let, aby se stal jeptiškou nebo mnichem, protože se obávali, že v té době jsou už zvyky,

ego toho člověka, zažity, bylo by těžké to změnit nebo toho člověka učít. A nejsou to jen obavy, jestli máte příliš velké ego nebo nemáte, je to jen tak, že pokud máte velké ego, neposloucháte moc dobře. Nechcete poslouchat žádnou dobrou radu. Vždy si myslíte, že máte pravdu a časem zjistíte, že pravdu nemáte, to je moc pozdě. Nebo stále děláte špatné věci a nikdo to nemůže snést. Víte, je to velmi obtížné. I mladé lidi je těžké učít, nemluvě o tom, když už jste matkou a otcem, to už jste zvyklí být šéfem, víte, co myslím? Proto, původně, Buddha nesouhlasil s tím, aby se s ním matka stala jeptiškou, později ale, díky vlivu jeho hlavního žáka, pomocníka Anana, který řekl: „Prosím, vzpomeňte si, ona byla ta, která se o vás starala po celou dobu do teď, od vašeho dětství a bezmocnosti. Kdyby nebylo jí, neměli bychom dnes Buddhu, abychom ho uctívali.“ Buddha tedy řekl: „Dobrá, dobrá, ale...“ –

s podmínkami.
Stanovil jí tedy mnoho pravidel, která musela dodržovat, včetně toho, že musela respektovat každého mnicha, kterého viděla. To proto, že měl strach, že by tam mohla být v postavení Buddhovy matky a stále by všem říkala, co mají dělat, nebo by je kontrolovala, řídila.
Pak by to bylo zase jako v rodině.
Víte, co myslím?
A mniši už opustili všechny rodiny, manželky a vše, co je ovládalo a přišli tam, a byli by ovládáni královnou matkou, k čemu by to pak bylo?
Takže stejně, protože matka Buddha byla velmi odhodlaná stát se jeptiškou – protože zjistila, že není nic jiného, lepšího než toto – takže přijala vše a stala se jen pokornou žákyní.
Slíbila to. Víte?
Proto ji Buddha přijal a ona byla vůbec první jeptiškou v jeho společenství nebo možná ve všech společenstvích v Indii v té době.
Nejsem si jistá předtím, jestli byla nějaká jeptiška nebo ne, ale myslím si, že zřejmě byla první.
Protože v Indii dokonce i teď, když jste žena

a jdete sama ven, budou se na vás taky dívat svrchu.
Nikdy byste neměly chodit ven samy, už mnohokrát jsem vám to říkala.
Indická tradice.
Dobrá, nevěděla jsem to, samozřejmě, víte,
„Hluchý nemá strach ze zbraní“ – neslyší nic.
„O čem nevíte, vám nemůže ublížit.“
Já jsem to nevěděla, proto jsem chodila všude sama, pyšně, přirozeně, jako jsem chodila v mém domě.
Nikdy jsem si nic nemyslela, protože pro mě byli v té době ženy i muži stejní. Ano?
Nevidím nikde žádný rozdíl.
Pro mne je to stejné.
Ale naštěstí, většinou se ke mně chovali s respektem, jen mě mnozí chtěli vzít domů, aby se o mne postarali.
Ano, je to velmi roztomilé, milí lidé.
„Kam jdete takto sama?
Je to hanebné!
Pojďte domů, postarám se o vás!“
A jeden si mě dokonce chtěl vzít, víte?
Bylo mu jen 20, můj Bože, mně bylo už 30!
Řekla jsem: „Jsem vdaná, mimochodem.“
V té době, jsem ještě byla, víte?
Ještě jsem nebyla rozvedená, proto jsem řekla:
„Jsem vdaná, mimochodem.“
I když byl velmi stydlivý, aby mi to řekl, požádal svoji

matku, aby mi to řekla.
Věřili byste tomu?
Proto jsem řekla: „Promiň, kamaráde. Jsem vdaná.“
„Nepřišla jsem sem hledat manžela.“
Nerozumím.
Víte, jen mě viděl chodit v Himalájích, protože jsme šli taky společně na pouť.
A chodila jsem sama s holí a se spacím pytlek na té holi.
To je vše, co jsem měla, měla jsem tam dvoje oblečení.
Něco jako tuniky s kalhotami, to je vše – víte, uvnitř batohu, aby to bylo v bezpečí a to je vše, co jsem měla.
A on ani dokonce nevěděl, kdo jsem a chtěl se se mnou oženit, věřte tomu nebo ne.
Jen jsme se jen tak potkali cestou na pouti.
Pravděpodobně předtím snil, nebo tak nějak.
Ani mě neznal a pozval mě do jejich domu a všechno.
Šla jsem.
Šla jsem, jen na návštěvu.
A matka byla doktorka, lékařka a otec byl právník a on byl taky budoucí právník a chtěl abych byla paní budoucího právníka.
Řekla jsem jen: „Děkuji vám, nemyslím si ale, že jsem vhodná.“ Víte, „Jsem už taky vdaná.“
Nicméně,

to jen mimochodem.
Takže, když pojedete do
Indie, prosím, vezměte
někoho s sebou!
Sestru nebo bratra,
psa, kočku, kohokoli,
nechoďte sami.
Někdo to skutečně zkoušel.
Musela jsem někdy použít
nějaké kung fu.
Lehko, ale vyslat
poselství, víte?
„Ručně doručené“, víte?
Expres! Dobrá.
Vraťme se k našemu
zajímavému příběhu tady.
Guru řekl
Gopi Chandovi, králi,
řekl:
„Gopi Chande, můj synu...“
– on je král
a říkal mu: „Můj synu!“
Takže Guru řekl
Gopi Chandovi,
když přišel, aby požádal
o duchovní znalost
a odříkání,
řekl:
„Gopi Chande, můj synu...“
Ne, neřekl by to tak,
řekl by:
„Gopi Chande, můj synu...“
– s plnovousem –
„Gopi Chande, můj synu...“
Bylo to více méně tak.
„Prosím, dělej,
co ti teď přikážu.
Obleč si asketické roucho,
vezmi si žebračí misku
a vrať se
do svého vlastního království
jako žebrák,
musíš žebrat o vše,
co ti mohou dát
tvoji bývalí lidé.“
Proč to Guru dělá?
Řekněte, ví to někdo?
Proč by se měl vracet
do svého království
a žebrat od svých vlastních

lidí? Proč?
Aby poznal, jak se cítí.
Aby si připomněl, jak se cítí.
Někdo další?
(Pokora.)
Aby se stal pokorný.
Ano, testuje jeho pokoru.
Nebo ho učí
nějaké pokoře.
On ale stejně šel.
A naprosto věřil
v Gurua,
proto
Gopi Chand udělal přesně,
co mu bylo řečeno.
Takže, když jeho bývalí
lidé
viděli jejich vládce,
jak žebrá jako nějaký asketa,
byli velmi,
velmi dojata a štědře
mu dali všechny druhy
almužen, dali mu
hodně charitativních darů.
Pravděpodobně teď
potřeboval pomocníka,
bodyguarda,
aby vzal to jídlo!
Když prošel kolem
jeho hlavního města,
šel do jeho vlastního paláce
a žebral o almužny
od svých královen
a konkubín.
Když poznali,
že je to jejich bývalý král,
sundali všechny jejich
šperky a dali je
do žebračí misky.